5 Σεπτεμβρίου 2023

Θέματα πνευματικοῦ ἀγῶνος (Γεώργιος Καψάνης Καθηγούμενος Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγ. Ὄρους)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Γεώργιος Γρηγοριάτης (Καψάνης) / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

Πῶς μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγεῖ ὁ πιστὸς ἀπὸ τὸν παλαιὸ πτωτικὸ ἄνθρωπο;

Ὅλοι αἰσθανόμαστε ὅτι φέρουμε τὰ ἴχνη τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου. Κύριο χαρακτηριστικό του εἶναι ἡ φιλαυτία, δηλαδὴ ἡ ἀρρωστημένη ἐγωκεντρικὴ «ἀγάπη» τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἡ φιλαυτία δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ἀγαπήσουμε ἀληθινὰ καὶ ἀνιδιοτελῶς τὸ Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο. Ἀπὸ τὴ φιλαυτία γεννιοῦνται τὰ πάθη. Ἐμπαθεῖς καθὼς εἴμαστε δὲν μποροῦμε νὰ συνδεθοῦμε ἀπαθῶς μὲ τὰ ἄλλα ἀνθρώπινα πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα. Οἱ σχέσεις μας γίνονται ἐμπαθεῖς καὶ ἐγωιστικὲς καὶ μᾶς ἐμποδίζουν νὰ χαροῦμε ἀληθινὰ τοὺς συνανθρώπους μας καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Αὐτὸ τελικὰ μᾶς ὁδηγεῖ στὴ μοναξιά, τὸ κενό, τὸ ἀδιέξοδο.

Ὅταν λοιπὸν λέμε παλαιὸ ἄνθρωπο, ἐννοοῦμε τὸν ἀρρωστημένο ἐγωκεντρισμό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὅλοι μας, ἄλλος λιγότερο καὶ ἄλλος περισσότερο, πάσχουμε.

Πῶς θὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ αὐτὴ τὴ βαριὰ πνευματικὴ ἀρρώστια ποὺ δηλητηριάζει ὅλη μας τὴν ὕπαρξη;

Μόνο κάποιος ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ἀρρώστια αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ γίνει ὁ ἰατρός μας. Μόνο ἕνας καινός, καινούργιος ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε νὰ δώσει καὶ σὲ μᾶς τὴν δυνατότητα νὰ ξεπεράσουμε τὴν ἀρρώστια τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς καινοὶ -καινούργιοι ἄνθρωποι.

Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι αὐτὸς ὁ καινὸς ἄνθρωπος εἶναι ὁ Θεάνθρωπος, ὁ Σωτήρας μας Χριστός, ποὺ κατὰ τὴ Γραφὴ «ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπὸ ἄπειρη ἀγάπη γιά μᾶς, προσφέρεται σὲ μᾶς νὰ ἑνωθοῦμε μαζί Του καὶ ἔτσι νὰ μᾶς μεταδώσει τὴ δική Του νέα ζωή.

Μὲ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα, τὸ Χρίσμα, τὴ Θεία Κοινωνία, γίνεται ἡ ἐνσωμάτωσή μας στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ζωοποίησή μας ἀπὸ τὸν Χριστό.

Κάθε Χριστιανὸς ποὺ μετέχει στὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, μέσα στὸ σῶμα Του ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἔχει λάβει μὲ τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὰ σπέρματα τῆς νέας ζωῆς. Πρέπει ὅμως καὶ νὰ ἀγωνισθεῖ, γιὰ νὰ καθαρίζεται ὅλο καὶ περισσότερο ἀπὸ τὰ πάθη καὶ νὰ στολίζεται μὲ τὶς ἀρετές.

Ἂς τὸ ποῦμε ἁπλά: Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀδειάζει ἀπὸ τὸν ἐγωισμό του, τόσο γεμίζει μὲ τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη καὶ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὅσο περιορίζεται ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, τόσο αὐξάνει ὁ καινὸς ἄνθρωπος. Αὐτὸ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν παλαιὸ στὸν νέο ἄνθρωπο δὲν εἶναι εὔκολο, γιατί τὰ πάθη ἔχουν βαθιὲς ρίζες μέσα μας καὶ

δὲν ξεριζώνονται εὔκολα.

Χρειάζεται συνεχὴς καὶ πολυχρόνιος ἀγώνας γιὰ τὴν κάθαρση ἀπὸ τὰ πάθη. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγώνας τῆς μετανοίας. Κάθε ἡμέρα πρέπει νὰ μετανοοῦμε γιὰ τὴν παλαιότητά μας, δηλαδὴ τὴν ἁμαρτωλότητά μας, τὴν ἐμπάθειά μας, τὸν ἐγωκεντρισμό μας, τὴν ἀδυναμία μας νὰ ἀγαπήσουμε ὁλοκληρωτικὰ τὸ Θεὸ Πατέρα μας καὶ τὸν συνάνθρωπό μας. Καὶ κάθε ἡμέρα καλούμεθα νὰ ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὴν ἀγάπη, τὴν ταπείνωση, τὴν καθαρὴ ἐξομολόγηση, τὴν ἐγκράτεια, τὴ δικαιοσύνη, τὴν ἀνεξικακία, τὴν προσευχή.

Ἔτσι γίνεται σιγὰ – σιγὰ μέσα μας μία νέα πνευματικὴ γέννηση, ἡ γέννηση τοῦ καινοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι χαριτωμένος μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ὅπως ὅμως κάθε τοκετὸς συνοδεύεται ἀπὸ ὠδίνες, ἔτσι καὶ ἡ πνευματικὴ γέννηση προϋποθέτει τὶς ὠδίνες τῆς μετανοίας. Ὅταν σταυρώνουμε τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο πονᾶμε, ἀλλὰ τότε εἶναι ποὺ ἀνασταίνεται μέσα μας ὁ νέος ἄνθρωπος. Συσταυρωνόμαστε μὲ τὸ Χριστὸ γιὰ νὰ συναναστηθοῦμε μαζί Του.

Μὲ τὸν ὑπομονετικὸ λοιπὸν καὶ καθημερινό μας ἀγώνα τῆς μετανοίας θὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸν παλαιὸ καὶ πτωτικὸ ἄνθρωπο καὶ θὰ μεταμορφωθοῦμε σὲ καινοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸ συνέβη στὴ ζωὴ τῶν ἁγίων μας, οἱ ὁποῖοι μὲ τοὺς θαυμαστοὺς βίους τους μᾶς δείχνουν τὸν δρόμο.

Τί εἶναι ἡ μνήμη τοῦ θανάτου καὶ ποιὸ εἶναι τὸ νόημά της;

Ἡ μνήμη τοῦ θανάτου μᾶς βοηθᾶ νὰ ξεπεράσουμε τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο γιατί φέρει ταπείνωση στὴ ψυχή μας. Ὅταν λησμονοῦμε τὸ θάνατο, ἔχουμε τὴν ψευδαίσθηση ὅτι εἴμαστε αἰώνιοι ἐπάνω στὴν γῆ καὶ αὐτὸ αὐξάνει τὴν ἀλαζονεία μας, τὴν ἀπληστία μας, τὴ σαρκολατρεία μας, τὴ διάθεση νὰ ἐκμεταλλευόμαστε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἡ μνήμη τοῦ θανάτου μᾶς δίδει τὴν αἴσθηση τῶν ὁρίων μας στὴ γῆ καὶ τῆς σημασίας ποὺ ἔχουν οἱ πράξεις μας, οἱ λόγοι μας, οἱ σκέψεις μας γιὰ τὴν αἰωνιότητα καὶ τὴν μετὰ θάνατον ζωή.

Ἔτσι μᾶς βοηθᾶ νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὴν παροῦσα ζωὴ μὲ σοβαρότητα, ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς αἰωνιότητας, νὰ μὴ σπαταλοῦμε ἄσωτα, ἀπερίσκεπτα καὶ ἐπιπόλαια τὴν ἐπίγεια ζωή μας, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς συνέπειες.

Γι’ αὐτὸ ἐλέχθη καὶ ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο ἕλληνα σοφὸ Σωκράτη, ὅτι «οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνᾶναι ἥκιστα αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος συμβουλεύει νὰ ἐπισκεπτόμαστε συχνὰ τὰ κοιμητήρια γιὰ νὰ φιλοσοφοῦμε στὴ ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων.

Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι μετὰ ἀπὸ μία ἐπίσκεψη σὲ κοιμητήριο εἴμαστε ταπεινότεροι, εὐσπλαχνικότεροι, λιγότερο προσκολλημένοι στὴν ὕλη, πιὸ ἀνοιχτοὶ στὸ Θεὸ καὶ στὸν ἄνθρωπο.

Ἡ μνήμη τοῦ θανάτου, γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος καὶ ἄλλοι ἅγιοι Πατέρες ἔχουν γράψει πολλά, δὲν ἔχει σχέση μὲ κάποια ἀρρωστημένη, μελαγχολικὴ καὶ νευρωτικὴ κατάσταση. Κάτι τέτοιο δὲν εἶναι ὠφέλιμο στὴ ψυχή, γιατί φέρει ἀπελπισία καὶ πρέπει μὲ τὴ βοήθεια τοῦ πνευματικοῦ νὰ ξεπερνιέται.

Ἡ κατὰ Θεὸν μνήμη τοῦ θανάτου εἶναι κατάσταση χαρισματικὴ καὶ πνευματικὴ ποὺ φέρει στὴ ψυχὴ ταπείνωση, εἰρήνη καὶ χαρά. Εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὸ Θεὸ πρέπει νὰ τὴν ζητοῦμε.

Πῶς ἐπιτυγχάνεται ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ;

Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ξεπερνᾶ τὴν ἐγωκεντρικὴ ζωὴ καὶ ἀγαπᾶ περισσότερο τὸ Θεό, τόσο περισσότερο σκέπτεται τὸ Θεό.

Ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται αὐτὸ ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ καὶ αὐτὸ ποὺ ἀγαπᾶ. Τὸ εἶπε καὶ ὁ Κύριος: «Ὅπου ὁ θησαυρὸς ὑμῶν ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν».

Ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ στὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ στοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἡ συναναστροφή μας μὲ ἀνθρώπους πνευματικοὺς ποὺ ἀγαποῦν τὸ Θεό, ἡ θερμὴ προσευχή, ἡ τακτικὴ φοίτηση στὶς ἱερὲς ἀκολουθίες καὶ ἡ συχνὴ καὶ ἄξια συμμετοχή μας στὴ Θεία Κοινωνία αὐξάνουν μέσα μας τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἄρα τὴ μνήμη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μᾶς συμβουλεύει: «Μνημονευτέον τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον». Δηλαδή, συχνότερα νὰ σκεπτόμαστε, νὰ θυμούμαστε τὸ Θεό, ἀπὸ ὅσο ἀναπνέουμε.

Ἡ συνεχὴς μνήμη τοῦ Θεοῦ φέρει στὴ ψυχὴ βαθιὰ εἰρήνη καὶ χαρά, ἀκόμη καὶ μέσα στὶς πιὸ δύσκολες καταστάσεις τῆς ζωῆς.

Τί εἶναι ἡ νοερὰ καὶ καρδιακὴ προσευχή;

Ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο φανερώνει κοινωνία μὲ τὸ Θεὸ καὶ ἄρα εἶναι σὰν προσευχή. Ὁ ἀγώνας γιὰ τὴ συνεχῆ ἐπίκληση τοῦ ἁγίου ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν εὐχὴ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλό», ἀνανεώνει συνεχῶς στὸν ἄνθρωπο τὴ μνήμη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν κοινωνία μὲ τὸ Θεό. Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραφε στοὺς Θεσσαλονικεῖς: «Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε».

Μὲ τὴ μνήμη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν προσευχὴ ὁ ἄνθρωπος φανερώνει τὴν ἀληθινὴ εὐγένεια τῆς φύσεώς του, ποὺ εἶναι μεθόριο μεταξὺ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου καὶ «ζῶον θεούμενον»• ξεπερνᾶ τὴ φυσικὴ ἀναγκαιότητα, ἐκτείνει τὴν ὕπαρξή του

μέχρι τὸ Θεό, αἰσθάνεται ἐλεύθερος ἀπὸ ὅ,τι τὸν κρατᾶ αἰχμάλωτο στὴν γῆ.

Γιὰ νὰ εἶναι ὅμως ἡ προσευχὴ ἀληθινή, πρέπει νὰ εἶναι προσευχὴ τοῦ ὅλου ἀνθρώπου καὶ ὄχι μόνον τῶν χειλέων ἢ μόνον τοῦ νοῦ ἢ μόνον τῆς καρδιᾶς.

Τελεία προσευχὴ εἶναι ἡ νοερὰ καὶ συγχρόνως καρδιακή. Ὁ νοῦς προσεύχεται μέσα ἀπὸ τὴ καρδιά, ποὺ εἶναι τὸ κέντρο τῆς ὑπάρξεως. Δηλαδὴ ὁ ὅλος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ βάθος του καὶ τὸ κέντρο του προσεύχεται ἐκπληρώνοντας τὴν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ: «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν». Ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος προσφέρεται στὸ Θεό.

Γι’ αὐτὴ τὴν προσευχὴ χρησιμοποιεῖται ἡ μονολόγιστη εὐχὴ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλό», ποὺ μὲ τὴν σύντομη ἐπίκλησή της βοηθᾶ στὴ συγκέντρωση τοῦ νοῦ καὶ στὸ βύθισμα τοῦ νοῦ στὴν καρδιά.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ λεγόμενοι νηπτικοί, ἀπὸ τὴν πείρα τους ἔγραψαν γιὰ τὸν τρόπο καὶ τὴ μέθοδο αὐτῆς τῆς προσευχῆς. Ὑπάρχει μία συλλογὴ τῶν ἔργων αὐτῶν τῶν ἁγίων Πατέρων, ποὺ λέγεται Φιλοκαλία. Καὶ ἡ λέξη φιλοκαλία εἶναι χαρακτηριστική. Μὲ τὴ νοερὰ καὶ καρδιακὴ προσευχὴ ὁ πιστὸς ἑνώνεται μὲ τὸ Θεό, θεᾶται τὸ Θεό, ποὺ εἶναι ὅ,τι ὁμορφότερο ὑπάρχει στὸν κόσμο, τὸ ὑπέρτατο κάλλος.

Ἐπειδὴ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ γίνει κάποια σύγχυση μεταξύ τῆς καρδιακῆς προσευχῆς καὶ τῶν διαφόρων τρόπων διαλογισμοῦ καὶ προσευχῆς, ὅπως ἀσκεῖται στὶς ἀνατολικὲς θρησκεῖες, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ διευκρινίσω μερικὰ ζητήματα:

1. Ὄχι μόνον ἡ μονολόγιστη εὐχή, τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...», ἀλλὰ καὶ κάθε προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἡ θεμελιώδης θεοπαράδοτη κυριακὴ προσευχή, τὸ «Πάτερ ἡμῶν», πρέπει νὰ εἶναι νοερὰ καὶ καρδιακή, δηλαδὴ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ βαθύτερο εἶναι μας.

2. Ἡ ἀπόκτηση τοῦ χαρίσματος τῆς ἀδιάλειπτης νοερᾶς καὶ καρδιακῆς προσευχῆς δὲν εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς ὀρθοδόξους κυρίως ζήτημα μεθόδου καὶ τεχνικῆς, ἀλλὰ ζήτημα συντετριμμένης καρδιᾶς, δηλαδὴ καρδιᾶς ποὺ μετανοεῖ, πονάει γιὰ τὶς ἁμαρτίες της καὶ ταπεινώνεται. Χωρὶς αὐτὴ τὴν καρδιὰ καμία μέθοδος καὶ τεχνική τῆς προσευχῆς, ὅπως ἡ χρησιμοποίηση τῆς εἰσπνοῆς καὶ ἐκπνοῆς, δὲν μπορεῖ νὰ φέρει τὴν ἀληθινὴ προσευχή.

3. Ἡ καρδιακὴ καὶ νοερὰ προσευχὴ προϋποθέτει τὴ συμμετοχή μας στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, στὰ Μυστήρια της, τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ὑπακοὴ

σὲ πνευματικὸ πατέρα. Δὲν εἶναι δηλαδὴ μία ἀτομικιστικὴ-ἰδιωτικὴ προσέγγιση τοῦ Θεοῦ. Μέσα στὴν Ἐκκλησία ὁ ταπεινὸς χριστιανὸς λαμβάνει τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὴ ἐνεργεῖ μέσα του, μὲ τὴ δική του βέβαια συνεργασία καὶ θέληση, τὴν ἀληθινὴ προσευχή.

Τελειώνοντας τὸ θέμα τῆς προσευχῆς θὰ ἤθελα νὰ πῶ ὅτι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἔχει κατ' ἐξοχὴν ἀνάγκη ἀπὸ τὴ προσευχὴ γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ μὴν ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὸν σύγχρονο βαθύτατα ὑλιστικὸ τρόπο ζωῆς ξεχνώντας τὴ θεοείδειά του, δηλαδὴ τὴ θεϊκὴ καταγωγὴ καὶ τὸν θεϊκὸ προορισμό του.

Ἀκόμη, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ κρατᾶ τὴν ἐσωτερική του ἑνότητα, ἰσορροπία καὶ εἰρήνη μέσα στὴ φοβερὴ διασπαστικότητα, ἀνισορροπία καὶ ἐξωστρέφεια τοῦ σύγχρονου κόσμου. Γιὰ νὰ μπορεῖ, ἔχοντας συνεχῆ τὴν αἴσθηση τῆς παρουσίας καὶ πρόνοιας τοῦ Θεοῦ στὴ ζωή του, νὰ μὴν «ἀγχώνεται», ἀπελπίζεται καὶ βιώνει τὸν κόσμο ὡς κενὸ καὶ «μὴ νόημα».

Μὲ τὴν συνεχῆ ἐπίκληση τοῦ γλυκύτατου καὶ ἁγίου ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ θὰ αἰσθάνεται τὸ Χριστὸ στὴ καρδιά του, θὰ ἀποφεύγει τὴν ἁμαρτία, θὰ καλλιεργεῖ αἰσθήματα ἀγάπης γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, θὰ εἰρηνεύει ὁ ἴδιος καὶ θὰ εἰρηνεύει καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός του.

Ἂς μοῦ ἐπιτρέψετε μία ἀδελφικὴ συμβουλὴ ἀπὸ τὴν πνευματικὴ παράδοση τοῦ Ἁγίου Ὄρους: Ὅσο περισσότερες φορὲς τὴν ἡμέρα μὲ πόθο λέμε τὴν εὐχὴ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...», τόσο πιὸ κοντὰ στὸ Θεὸ θὰ εἴμαστε καὶ τόσο περισσότερη Χάρη καὶ δύναμη θὰ λαμβάνουμε γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὶς διάφορες δυσκολίες καὶ πειρασμοὺς τῆς ζωῆς.
Στοὺς σημερινοὺς καιροὺς τῆς ἀποστασίας, πῶς βλέπετε τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας;
Μὲ πολὺ πόνο διαπιστώνουμε ὅτι πράγματι σὲ μερίδα νεοελλήνων ὑπάρχει ἀποστασία ἀπὸ τὸ Θεὸ τῶν Πατέρων μας, ἀντιχριστιανικὸ καὶ ἀντιεκκλησιαστικὸ πνεῦμα ποὺ μερικὲς φορὲς γίνεται φανερὸς ἢ ὕπουλος διωγμὸς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὀργανωμένος, μεθοδευμένος καὶ μανιώδης.

Ὁ ἀθεϊσμὸς καὶ ἀντιχριστιανισμὸς γίνεται στὸν τόπο μας κατεστημένο, ποὺ ἐπιδιώκει νὰ κάνει τοὺς Ἕλληνες ἀντίχριστους. Χρησιμοποιεῖ τὴν παιδεία, τὰ σχολικὰ βιβλία, τὸ ραδιόφωνο, τὴν τηλεόραση, τὸν τύπο. Χρησιμοποιεῖ ἀκόμη τὴν εἰρωνεία καὶ τὴν περιθωριοποίηση ὅσων τολμοῦν ἀκόμη νὰ ἐκδηλώνουν τὴ πίστη καὶ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Φθάσαμε μάλιστα σὲ τέτοια δαιμονικὴ κατάσταση, ὥστε καὶ ἄθεοι θεολόγοι στὰ σχολεῖα νὰ κάνουν ἀθεϊστικὴ προπαγάνδα.

Ἂν προσθέσει κανεὶς σ’ αὐτὰ καὶ τὶς συνέπειες ποὺ ἔχουν στὰ ἤθη καὶ στὴν πίστη τοῦ λαοῦ μας ἡ εἰσβολὴ στὸ τόπο μας τοῦ τουρισμοῦ καὶ τοῦ δυτικοῦ ὑλιστικοῦ τρόπου ζωῆς καὶ ἡ εἴσοδός μας στὴ χοάνη τῆς Ε.Ε., τότε ἀντιλαμβάνεται ὅτι διερχόμαστε τὸν μεγαλύτερο πνευματικὸ κίνδυνο ποὺ περάσαμε ποτὲ ὡς ἑλληνορθόδοξο ἔθνος.

Τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι δὲν ἔχουμε συνειδητοποιήσει τὸν κίνδυνο, δὲν ὑπάρχει ἡ δέουσα πνευματικὴ ἐγρήγορση καὶ ἀντίσταση, δὲν ὑπάρχουν προφητικὲς μορφὲς —ἐκτὸς ἐξαιρέσεων— ποὺ μὲ αὐτοθυσία καὶ παρρησία θὰ καταγγείλουν τὰ ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου, θὰ καλέσουν τὸν εὐσεβῆ λαὸ σὲ πνευματικὴ ἐπιστράτευση, θὰ ποῦν τὸ νέο ΟΧΙ τοῦ Ὀρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ στὴ νέα καὶ χειρότερη πνευματικὴ αἰχμαλωσία ποὺ ἀπειλεῖ τὸ Γένος μας.

Πιστεύω ὅτι ἡ προσπάθεια τῶν ἐχθρῶν τοῦ Γένους μας γιὰ ἀποχριστιανικοποίηση τῶν Ἑλλήνων σκοπεύει στὸν ἀφελληνισμό μας, ὥστε οἱ Ἕλληνες πνευματικὰ καὶ ἐθνικὰ ἐξανδραποδισμένοι νὰ εἴμαστε εὔκολη λεία τῶν διεθνῶν συμφερόντων καὶ ὁλοκληρωτικῶν ἰδεολογιῶν.

Εἶναι μανιώδης ἡ προσπάθεια τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας νὰ γελοιοποιήσουν στὰ μάτια ὅσων Ἑλλήνων εἶναι ἀστήρικτοι στὴ πίστη καὶ κυρίως τῶν νέων, τὴν παραδεδομένη χριστιανική μας πίστη καὶ νὰ τοὺς βγάλει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία…

Ἂν οἱ νεοέλληνες χάσουμε τὸ Χριστὸ ἢ τὸν ἀπωθήσουμε στὸ περιθώριο, θὰ χάσουμε καὶ τὴν πνευματική μας ἐλευθερία, τὴ δυνατότητα νὰ συνεχίσει νὰ καρποφορεῖ σ’ αὐτὸν τὸν τόπο ἡ ζωηφόρος παράδοση τοῦ ὀρθοδόξου ἀνθρωπισμοῦ.

Γι’ αὐτὸ εἶναι γιὰ ὅλους μας καιρὸς ἀγῶνος, πνευματικῆς ἀντιστάσεως, ὁμολογίας καὶ μαρτυρίας τῆς πίστεώς μας, ὅ,τι καὶ ἂν μᾶς στοιχίσει.

Πιστεύω ὅτι καὶ σήμερα ὁ ἀγώνας μας εἶναι ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ἢ ὅπως θὰ τὸ ἔλεγαν οἱ ἀγωνιστὲς τοῦ 1821: «γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἁγία καὶ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία». Γιὰ τὴν πνευματικὴ ἐλευθερία ποὺ εἶναι ἡ ἀναγκαία προϋπόθεση καὶ τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας! Ἐκείνων τὸν αἱματηρὸ ἀγώνα καλούμεθα νὰ συνεχίσουμε σήμερα ὅσοι νεοέλληνες —καὶ πιστεύω εἴμαστε ἡ μεγάλη πλειονότητα— μένουμε πιστοὶ στὶς ἀξίες, γιὰ τὶς ὁποῖες ἐκεῖνοι θυσιάσθηκαν.

Πιὸ ἐπικίνδυνος γιὰ τὸν τόπο μας καὶ ἀπὸ τοὺς ξένους εἰσβολεῖς, ποὺ ἐπιβουλεύονται τὴν πατρογονική μας γῆ, εἶναι ὁ ἀντίχριστος ἀθεϊσμός, γιατί αὐτὸς σκοτώνει τὶς ψυχές μας καὶ ἀλλοιώνει τὶς συνειδήσεις μας καὶ τὰ φρονήματά μας.

Σὲ κρίσιμες περιόδους τῆς ἱστορίας μας ὁ Θεὸς ἀνέδειξε φωτισμένους ἄνδρες σὰν τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλὸ καὶ τὸν Μακρυγιάννη, ποὺ ἀφύπνισαν τὸ λαὸ καὶ τὸν στερέωσαν στὴν Ὀρθόδοξη πίστη καὶ στὸ ἐθνικό του φρόνημα.

Πιστεύω ὅτι καὶ σήμερα ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγὸς τοῦ Γένους μας θὰ οἰκονομήσουν κάτι γιὰ τὴν σωτηρία μας, ἀνταποκρινόμενοι στὸν ἀγώνα, στὸ πόνο, στὴ μετάνοια, στὰ δάκρυα ὅσων δὲν προσκύνησαν τοὺς συγχρόνους Βάαλ τῆς ἀποστασίας.

Ἔχουμε ἄλλωστε καὶ τὸ παράδειγμα τῆς Ρωσίας, ὅπου τὰ 70 χρόνια διωγμοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας δὲν μπόρεσαν νὰ σβήσουν τὴν πίστη στὰ εὐρύτερα στρώματα τοῦ εὐσεβοῦς ρωσικοῦ λαοῦ, μᾶλλον καὶ τὴν στερέωσαν καὶ λάμπρυναν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεάνθρωπος, ὁ Ἐσταυρωμένος καὶ Ἀναστάς, καὶ ὄχι ὁ διάβολος, ἔχει τὸν τελευταῖο λόγο στὴν ἱστορία, καὶ γι’ αὐτὸ ὅσο καὶ ἂν ὁ οὐρανὸς συννεφιάζει, ἐμεῖς πάντα ἐλπίζουμε.

Πηγή: agiazoni.gr